

A péceli Fáy András Szakközépiskola és Kollégium látogatási programja a
topolyai Mezőgazdasági Iskolában
2010. május 26-29.

2010. május 26.

Szerda

Kicsit csúszva, de elindultunk... végre!

Utunk rögös és hosszú két órába telt, míg elértünk a határig, és mikor átléptük azt, a szerbek vendégszeretete csapott meg minket.

Délután a topolyai Mezőgazdasági Iskola, szíves fogadtatásban részesített majd, mint a tanulmányút résztvevőit elszállásoltak a topolyai Capriolo Vadászotthonban. Környezete nyugtató, meleg, családi hangulatban várta vendégeit, szorgos, odaadó házigazdákkal. Vacsora után frissítő zuhanyt vettünk és az ágyba borultunk.

Capriolo Vadászotthon

2010. május 27.

Csütörtök

Kipihenvén a kimerítő, nagy melegben hátunk mögött hagyott kilométereket újult erővel készültünk a következő napra.

Ekkor nyílt alkalmunk megismerni a Mezőgazdasági Iskola rendszerét, tanmenetét, és a gyanús pillantásokkal végigmérő diáksereget Kiss Tibor Imre és kedves kollégái vezetésével. A vendégek, a vendéglátó tanulók és tanárok megismerték egymást, véleményt, tapasztalatot cseréltek maguk között.

Miután körbevezettek minket az iskola minden szegletén, elbúcsúztunk a padokat koptató tanulóktól, buszra szálltunk és rövid utat tettünk az iskola tanüzeméig. A tanüzem 120 hektáron dolgozik, több mint 500 diákkal - szerbekkel, és a határon kívül élő magyarokkal. Köztük nem tapasztaltunk konfliktusokat, összetűzéseket sőt, a munka összekovácsolta őket, barátságok szövődtek.

Változatosságát és sokoldalúságát a több hektár gyümölcsös, szőlős, és a sok gazdasági állat tartása, gondozása is visszatükrözte.

A szarvasmarha telepen kerek boci szemek néztek vissza ránk. A jószágok élvezték a rájuk fordított figyelmet és a fák hús árnyékát. Közel a tehenészet mellett megfigyelhettük a fejőállomást és a borjúhizlaldát is.

Nem messze a sertés telep feküdt, de figyelmet fordítottunk a juhtenyészetre, a konyha- és virágkertészetre, a tápszertelepre. Amit talán a legfigyelemreméltóbbnak találtunk az az volt, hogy ezt mind az iskola termelte meg magának, és mostanra olyan magasra törtek szorgos munkájukkal és kitartásukkal, hogy az unió is méltán elismerte.

Az iskola megismerése ekkor vált teljessé. Gondoskodtak arról, hogy jól érezzük magunkat és kellemes emlékekkel, jó benyomást őrizve magunkban búcsúzzunk el.

Ebédre visszatértünk a vadászotthonba, de a nap még koránt sem ért véget. Délután Topolya mezőváros kulturális emlékeire szenteltük az időnket. Többek között az ortodox-, a katolikus templomra és a helytörténeti múzeumra.

A katolikus Sarlós Boldogasszony templom büszkén tornyosul topolya szívében, magán hordozva gótikus, kifinomult vonásait.

Majd elutaztunk Zobnaticára, hogy megnézzük az ott működő ménestelepét. Zobnatica és környéke pihenésre is igen alkalmas hely. Közvetlenül a ménes mellett 250 hektár területű mesterséges tó húzódik, amelynek partja mindig horgászokkal teli, ám szívesen pihennek meg itt a Magyarországra vagy onnan igyekvők. A vadászoknak is kedvelt helyük ez a táj. Tulajdonképpen leszögezhetjük, hogy Zobnatica, ménesével, szállodájával, kis állatkertjével, hatalmas tavával a turisták minden generációjának tud valami érdekeset nyújtani.

2010. május 28.
Péntek

Reggeli után ismét buszra szálltunk és célunk volt Újvidék. A város a Vajdaság Autonóm Tartomány székvárosa, itt található a Vajdasági Parlament székháza és számos egyéb tartományi intézmény központja is. Kevés országban valósulnak meg olyan magas szinten a kisebbségben élők jogai, mint Szerbiában. A parlamentben használatos hivatalos nyelvek: szerb, horvát, szlovén, macedón, magyar és albán. Pár utcával odébb megcsodáltuk a Szabadság teret, közepén a Mária neve római katolikus templommal.

Később megnéztük a várat is. A Duna egyik partján Újvidék, a másikon Pétervárad fekszik és a vár. A túlsáton egy kis várnegyedet találtunk, hangulatos, emeltes lakóházakkal, ezek tetején pihent a vár. Onnan gyönyörű kilátás nyílt a városra és a környékre. Az egész vár gyönyörűen fel volt újítva, irigylésre méltó, nagyon jó állapotban van. Sokat sétáltunk fent, sok fotót is készítettünk. Nagyon megfogott minket a vár misztikuma.

Délután magunknak szentelhetünk pár órát. Szabadka és Újvidék környékén meglátogattunk egy borászatot, a Bermet bor szülő földjét. A vendéglátók udvarias, élettel fogadtatásban részesítettek, és bemutatták a birtokot is, ahol a szőlőjüket nemesítették.

2010. május 29.
Szombat

Az idő sajnos borús, esik az eső. Szabadka szívében töltjük az időt. A Vajdaság egyik legnépesebb városai között tudják, városházával még is kiemelkedik.

A korabeli Magyarország 100 leghíresebb mestere két év alatt építette fel a városházát. Szabadka ekkor Magyarország harmadik legnagyobb városa volt.

Ez az épület olyan, mint egy műalkotás. Az épület beltérének díszítése is két évig tartott. A zsolnai kerámiák, a bútorok és az ötvösmunkák egyenként is valóságos kis műrecek. Itt vannak az önkormányzati hivatalok. A legszebb a díszterem. Itt tartják a képviselőtestület üléseit.

Minden szabad percünket a városnézéssel töltöttük, de azt a sok élményt, látványosságot, amit Szerbia töredékéből nyertünk, nem lehet ilyen szűkösen megfogalmazni. Tanáraink szorgos odaadása és lelkiismerete, valamint a topolyai Mezőgazdasági Iskola hozzájárulása nélkül nem részesülhettünk volna ennyi újdonságban. Mindent nagyon köszönünk, jól éreztük magunkat!

Sándor Nikolett